

CRONICILE TRANSILVANE

Cartea vrăjitorului

Marius
Dragomir

Proză scurtă

CORECT Books
Librărie de carte electronica

Marius DRAGOMIR

CRONICILE TRANSILVANE

(Geneza transilvană - Cartea vrăjitorului)

Vol. III

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-932-9
978-606-599-919-0

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Sighișoara, în zilele noastre...

— Și cum spuneai, dragul meu? Aș vrea să-mi mai povestești o dată...

— Pen'ce, cucoană? se oțărî acru copilul, verde de furie. Uite că nu vrea fizicu'meu, asta-i una și a doua ar fi că vreau să merg acasă! Acum!

— Da, desigur, dragul meu, dar mai înainte aș vrea să...

— Alo! Centrala! i-o reteză opărit Vlad gesticulând. În primul rând că e vorba despre ce vreau eu, nu despre ce vrei tu și, în al doilea, ești surdă?! Am spus nu, și nu rămâne! Comprendo?! Și, trei la mână, ce-i cu gașca asta de felceri?

Andra nu mai apucă să-i răspundă, că Vlad se și înfipse în problemă.

— Alo! Despre voi vorbesc aici, se-aude?! De ce mă țineți în spitalul ăsta de deraiiați, împotriva voinței mele?!

— Vlad, dragul meu... încercă fără succes Andra să reia discuția, cu aceeași voce liniară, atât de impersonală.

— Aiaiai! izbucni deodată, sărind de pe scaun. M-ai omorât cu vocea asta a ta! Am coșmaruri noaptea de când te cunosc! Cine ești, să ai drept de viață și de moarte asupra mea, eu, ce mă trag din os domnesc, urmaș al vechilor regi transilvani?!

Și, în timp ce asistentul de aproape 100 de kilograme îl prinse în cleștii ce nu-i mai dădură nici o șansă de scăpare, Andra își roti victorioasă ca-ntotdeauna privirea asupra comisiei de psihiatri ce era asistată de trimisul special pentru acest caz deosebit al Direcției pentru Protecția Copilului. Văzând fața de-a dreptul șocată a asistentei sociale, Andra o liniști cu acea inconfundabilă voce ce îl urcă de-a dreptul pe pereți pe copil:

— Nu vă speriați, situația e sub control...

— Sub control?! urlă ca apucat de draci Vlad, zbătându-se inutil. Care control, viperă plină de venin?! Tu m-ai înnebunit, din cauza ta sunt aici! Unde-i mama?! Vreau să vorbesc cu ai mei...

— Vă rog, vă rog, opriți-vă! strigă de-a dreptul înspăimântată femeia ridicându-se de pe scaun. Ajunge! Este clar că acest copil este supus unor condiții ce provoacă nu numai stres, dar și suferință în toată puterea cuvântului!

Ezitând, se apropie de copil și îi spuse blând:

— Dragul meu, îmi pare rău pentru toată suferința ta. Acum liniștește-te pentru că totul s-a terminat, te duci acasă...

— Cum?! Dar nu se poate, încă n-am terminat testarea...

— Ai auzit ce-a spus doamna, Satană! o întrerupse plin de ură copilul.

— Oooh! exclamă indignată și surprinsă total Andra, ducându-și mâna la piept.

— Gata, dragul meu, gata! îl liniști asistenta. Pe răspunderea mea, vii acum cu mine acasă, dar trebuie să-mi promiți ceva în schimb, nu? Dacă te-ajut și eu, mă ajuți și tu, corect?

— Corect! suflă Vlad fără să gândească, fiind dispus să spună orice doar să scape de-acolo.

— Dar îmi promiți că vei fi cuminte...

— Doamnă, o opri copilul, eu sunt un copil cuminte! Sau cel puțin, în mod normal.

— Ceea ce nu e cazul... interveni grăbită Andra încercând să-i schimbe decizia asistentei sociale.

— Și normal că nu-i normal! izbucni Vlad, apoi “rumegând” ce spusese, dădu a lehamite din mână. Și nu mă mai tot întrerupe, da?!

Își luă imediat un aer “normal” și privind-o drept în ochi, îi spuse femeii:

— Doamnă, vă asigur că nu aveți de ce vă teme, sunt cât se poate de întreg la minte, dar cum ați vrea să mă comport când nebunii ăștia mă țin aici de trei zile, în regimul ăsta? Vreau și eu să merg acasă! Acasă! Mă-nțelegeți, acolo unde ar trebui să fie orice copil de vârsta mea, lângă părinții mei. Spuneți-mi ce vreți să vă promit.

— Nimic deosebit, doar să vorbim un pic...

— Cât vreți! Numai nu aici! Afară!

— Și sper că nu te superi dacă voi înregistra discuția noastră...

— Nuuu! Absolut deloc! Dacă vreți să înregistrați, înregistrare să fie! Putem să plecăm, acum?

— Doamnă, vă previn...

— Îmbracă-te chiar acum! îi spuse asistenta copilului, cu ochii ațintiți pe Andra.

— Bulendrele, călăule! decretă scurt copilul prinzând aripi și o fericire fără margini îi cuprinse trupul ușor ce mai avea puțin și își lua zborul prin cameră. Pronto! Adică de îndată și fără zăbavă!

— Vlad, tu ai încredere în mine?

Scurtcircuitat, copilul se întoarse spre femeia ce-i zâmbea atât de “candid”.

“O-o! Alarmă, alarmă!” îl fulgeră un gând criminal. “Oare ce-o vrea?!”. Apoi, într-o clipă se hotărî și spuse ce trebuia să spună, numai să iasă odată pe ușa spitalului, că de-acolo nimeni și nimic nu-l mai putea opri din fugă:

— Da, bineînțeles, cum să nu?

— E clar... suspină pierdută Andra ce înțelese “mesajul” copilului.

— Dacă tot o să-mi povestești cele trei părți pe care i le-ai povestit alor tăi și Andrei, de ce nu le povestești aici și acum, de față cu domni doctori și-apoi...

“Asta e... M-am ars! Știam eu că e prea frumos să meargă! Nu mie, cel puțin...!” zise disperat.

— Și-apoi...

— Și-apoi? o îngână aproape deznădăjduit.

— Trebuie să-mi promiți că vom merge împreună la prietenul tău, domnul Florian. Doar noi doi și o să mă prezinți...

— Bineee... reuși să spună oprindu-și un răcnet de disperare. Dumneavoastră aveți copii?

Surprinsă, femeia răspunse în doi timpi:

— ... Da.

— Ei, atunci vreau să-mi jurați, nu să-mi promiteți, să-mi jurați pe copiii dumneavoastră că apoi plecăm amândoi, astăzi, chiar și la miezul nopții, dar plecăm, da?

— ... Da.

— Mai hotărât puțin? forță nota.

— Da, da, desigur, bineînțeles!

Un pic mai liniștit, copilul se așează din nou pe scaun și îi făcu semn să se așeze.

— Mai bine luați loc, că e mult de povestit. Sunt trei părți...

— Bine.

— Și-apoi, continuă gândit copilul, o să mergem până la prinț... ăla, domnul Florian să lămurim ce e cu începutul...

— Poftim?! întrebă, neînțelegând.

— Ce e cu începutul! Dar să povestesc prima dată ce știu, și apoi veți înțelege că în fața acestor trei părți există, sau cel puțin trebuie să existe o altă parte care reprezintă începutul...

— Adică geneza?

— Cam așa ceva, părinte, răspunse Vlad preotului ce asistase la toată discuția.

— Aha, se luminează preotul bucuros că reușise să-l atragă spre partea religioasă. Geneza lumii, da?

— Mai degrabă geneza transilvană, părinte, îi răspunse copilul și imediat începu să povestească, lăsându-l mut pe preot și întreaga comisie de psihiatri...

— Trebuie să recunosc că m-a dat gata! exclamă încântat unul dintre psihiatri, privind curios pe geam spre Vlad ce stătea impasibil pe scaun, cu ochii ațintiți spre ferestre.

— Da, să reții cu atâta acuratețe o poveste și mai ales să o redai atât de amănunțit și, ceea ce e mai surprinzător, atât de literar, este ceva ieșit din comun. Nici eu n-aș putea să povestesc așa...

— Hai, dom'le, termină! O fi repetat-o de zeci de ori, ce-i mare lucru? Doar știți cât de obsedați pot fi copiii la vârsta asta...

— Asta așa e, spuse asistenta socială, dar el a spus că sunt trei părți. Doar n-o să-mi spuneți că o să mi le spună atât de frumos și pe celelalte două. Ar fi prea mult, totuși, pentru un copil...

— Adică prea mult pentru un singur copil! accentuă Andra cu un aer superior.

— Da...

— V-am spus eu că ceva nu e-n regulă aici!

— Eu totuși cred că e posibil să le memoreze astfel! S-au mai văzut cazuri, și-apoi, dacă e vreun talent? Ar mai fi atât de greu de crezut?

— Apropo de talent, eu zic să verificăm în familia lui chestia asta. După cum povestește băiatul ăsta, nu m-ar mira să găsim vreun scriitor sau ceva de genul ăsta. Oricum, nici părinții nu-s tocmai de colea în ceea ce privește inteligența.

— Eu zic să ne întoarcem în salon și să ascultăm partea a doua, spuse asistenta socială, în egală măsură uluită și curioasă. Dacă într-adevăr și povestea asta va avea o morală atât de puternică, atunci e clar că avem de-a face cu un geniu...

— Sau cu un...? întrebă iritată Andra.

— Sau cu un băiat care a citit câteva povești incredibile și le-a ținut minte de o manieră impecabilă, ceea ce l-ar face iarăși un geniu...

— Aha! Deci tot un fel de ciudat, nu? insistă Andra.

— Nu, mai degrabă aș spune un copil neobișnuit, cu o minte de adult! o corectă asistentă vizibil deranjată de faptul că Andra insistă pe-aceeași placă și fără să mai aștepte răspunsul întră hotărâtă în încăpere.

Și, zâmbindu-i larg și sincer, spuse:

— Hai, Vlad, uimește-mă încă o dată...

— Nu pot să cred! Nu pot să cred așa ceva! Așa ceva nu se poate!

— Frumos...

— Ce frumos?! Superb, fantastic, incredibil! Cum se poate așa ceva, să îți dorești să fii fericită, când totul se duce de râpă în jurul tău?! Asta e gândire de filozof, dom'le! Nici vorbă ca un copil să își imagineze așa ceva!

— Asta e clar! Nu se poate să fie totul o născocire a unui copil, chiar și a unuia incredibil de talentat.

— Dar atunci de unde le știe?! Vezi, ar fi trebuit să aducem și un bibliotecar sau un profesor de română, ceva...

— Da, ar fi fost cel mai în măsură să ne spună cine a scris toate astea.

— Și dacă nu le-a scris nimeni?! Adică, dacă toate astea sunt nepublicate? Cine le-a scris ar putea să facă o avere, cu un management bun ar putea scoate bani să-i ajungă toată viața.

— Hai, dom'le, puneți frână! exclamă Andra sictirită total. Acum mai rău o luăm razna noi decât copilul ăla.

“Copilul ăla” stătea tot pe scaun, cu aceeași privire visătoare, rupt total de realitate, cuprins de o liniște sufletească profundă, și primul lucru pe care asistenta socială îl remarcă fu bucuria aceea care se simțea în copil și totodată echilibrul acela între copilul și adultul din el. Oare ce să fi fost?

— Parcă-i un om în toată firea, spuse cuprinsă de visare, un om ce a văzut atâtea la viața lui, încât nimic nu-l mai sperie...

— Ce?! întrebă năucă Andra schimbând de câteva ori, rapid, privirea de pe copil pe asistentă.

— Ai impresia că într-adevăr a trăit toate astea... spuse femeia intrând ca hipnotizată în încăpere.

— Chiar că a trăit toate astea! Ai putea jura că într-adevăr a fost între lumi, că a avut acest prieten, pe Omul Viselor...

— O! Hai, mai lasă-mă, cucoană, tu chiar c-ai luat-o razna! aproape strigă Andra scandalizată. Se vede că nu ești psiholog sau psihiatru, altfel ai fi auzit de-astea cu sutele până acum...

— Nu tocmai, doamnă, nu tocmai!

Andra rămase stană. Nu se putea, chiar șeful comisiei, un psihiatru atât de experimentat!

— Da, da, m-ați auzit bine! Cred că toți suntem de acord că acest copil este un fenomen, indiferent sub ce formă. Poate că într-adevăr a scornit toate astea, și-atunci avem de-a face cu un nou geniu al literaturii de specialitate, sau le-a auzit pe undeva, și chiar și-atunci, tot un mic geniu se cheamă că e din moment ce a reținut totul atât de clar. Atâtea amănunte! Atâtea întâmplări! De fiecare dată o morală atât de profundă! Cine e acest copil?!

— Păi, n-auziți că e Vlad din os domnesc?!... i-o tăie zeflemitoare Andra, șocată de atitudinea colegului ei.

— Aici aș avea și eu de spus ceva, interveni arheologul, și vorbesc în numele întregii echipe pe care-o conduc...

— Asta nu se întâmplă cu adevărat! scăpă perla Andra.

— Doamnă, tot ce se poate, nu neg, dar noi avem nevoie de niște răspunsuri clare! Acum, aici! Unu: ați văzut medalionul de la gâtul copilului?! Este exact jumătatea celui găsit de noi! Și, apropo, chiar aș vrea să pun mâna pe el, așa, ca la vreo două zile, nu mai mult. Nu m-ar mira să îl găsim la testul cu carbon exact pe la 800, dacă mă-nțelegi ce vreau să zic!

— Exact! Asta ar lămuri în parte poveștile astea, nu? Dacă va fi doar o jucărie, e clar, dar dacă...

— Ce dacă, domnul meu?! De unde să aibă un medalion cu simbolul ăsta, că după știința mea, niciunde în lume nu s-a mai găsit acest model, decât la noi! Și chiar dacă îl testăm și iese ca noi, atunci ne-am dat dracului cu toții – să mă scuzați, părinte – că nu prea văd cum am putea explica treaba asta.

— Ei, nu, poate că există mai multe medalioane de-astea și l-o fi găsit pe undeva.

— Greu de crezut, doamna Andra, greu de crezut! Să nu uităm că e vorba de sigiliul unei cetăți, așa ceva nu se face în mai multe exemplare.

— Nici n-am zis, domnule! Poate că jumătatea copilului este cea adevărată și din moment ce este la el, înseamnă că a fost la suprafață, pe undeva, nu?!

— Hm! Tot ce se poate.

— Dar! interveni asistenta socială. Dar toate astea arată destul de clar că nu e nici pe departe...
țicnit. Bine zic, doamna psiholog?

Doamna psiholog, însă, nu-i răspunse, fiind cuprinsă “subito” de amnezie.

— Cel mult am putea spune deosebit, corect? încercă o concluzie unul dintre psihiatri.

— Și cum rămâne cu partea sa agresivă? își jucă ultima carte Andra.

— Păi, după trei zile de “arest” cam așa s-ar comporta până și un adult!

— Eu zic că treaba e mai mult decât favorabilă, nu? Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să mai stea aici.

— Eu după cum văd, vă cam grăbiți doamnă, bine zic? întrebă șeful comisiei.

— Nu-nțeleg...

— Spuneți parcă ceva despre o vizită la acest misterios domn Florian...

— Aaah! prinse imediat ideea asistenta. Fără îndoială!

— Și vom auzi și noi ce s-a vorbit în timpul acestei vizite?

— Negreșit!

— Nu văd nici un motiv pentru care acest copil ar trebui să rămână aici, conchise medicul grăbit. Testarea s-a terminat în acest moment!

— Aici?!

— Îhî, confirmă Vlad și fără să mai aștepte împinse poarta înaltă de fier și intră în curte cu o lejeritate ce o uimi pe femeia ce rămase ținută pe loc, cu ochii măriți de spaimă.

— Ești sigur?!

— Îhî, îi răspunse din nou dând scurt din cap. Ei, veniți?

Neprimind nici un răspuns, spuse ușor distrat:

— E-n regulă, doamnă, puteți să intrați, nimic rău nu se poate întâmpla...

— Cum?! îi ieșiră din gât literele și de-abia putu să articuleze cuvântul.

Ce mai fusese și asta?! Era doar imaginația ei sau vocea copilului se schimbaseră dintr-o dată?

— Locul ăsta îmi dă fiori... șopti mai mult pentru sine și încercă să-și alunge gândurile negre.

“Dar pot să jur că avea o voce metalică, puternică, aproape nepământească!”, se gândi încercând cu disperare să găsească o legătură cu vocea aceea atât de... atât de animalică, ceva ce aducea a bestie, a fiară...

— Oooh! exclamă de-a dreptul terifiată, oprindu-se imediat.

— S-a-ntâmplat ceva, doamnă? auzi vocea copilului din semiîntunericul din fața sa, și pe loc se liniști: era umană, fără nici o îndoială.

— Nu, nu, nimic, totul e-n regulă, dragul meu! se grăbi să liniștească “spiritele”, și porni din nou cu pași mici, șovăielnici, pe aleea îngustă pavată cu dale de piatră.

Apoi, văzu ferigile mari ce acopereau practic toată curtea ce era – ce să vezi – neluminată și din nou spaima se instalează comod ca la ea acasă.

— Aveți grijă pe unde călcați, că e destul de întuneric pentru dumneavoastră...

— Da... îngână femeia concentrată, apoi după nici trei pași înlemni: cum adică ”pentru dumneavoastră”?! Din instinct, ridică ochii și într-adevăr copilul se mișcă atât de dezinvolt! “Hai, mă, termină cu prostiile, doar e logic să fie așa din moment ce a mai fost pe-aici de nu știu câte ori ziua!”. Apoi, din reflex ridică ochii spre cer și văzu norii negri, groși, ce prevesteau ploaia.

— O să plouă în curând, după cu văd, spuse aproape șoptit și imediat se enervă: într-adevăr locul ăsta arăta de parcă era un decor dintr-un film de groază! Uite, lună plină!

— Poftim?! Întrebă mirat Vlad.

În momentul acela, femeia își coborî ochii spre el și țipă scurt, atât de puternic încât ecoul se mai auzi și când se ridică dintre ferigile ce o acoperiră.

— Ce s-a-ntâmpat?! se precipită copilul și imediat sări să o ajute, dar femeia își trase mâna speriată înapoi.

— Nu, nu, lasă-mă, nu m-atinge! strigă îngrozită privind ochii copilului ce în lumina lunii fuseseră galbeni, cu pupile ascuțite de fiară!

— S-a-ntâmpat ceva, doamnă?! Întrebă uluit copilul, neînțelegând.

— Probabil ți-a văzut ochii în lumina lunii.

— Hă?! Întrebă năucă asistenta și instinctiv se întoarse spre direcția din care venise vocea aceea atât de asemănătoare cu a copilului, și în clipa următoare leșină “de tot” cu ultima imagine, a domnului Florian, pe retină...

— Cred că-și revine...

— Da, s-o lăsăm încet...

“Încet?! S-o lăsăm încet?! Cine să mă lase... O-o!” Cu o forță neștiută până atunci, femeia sări ca un arc în picioare și din reflex prinse unul din lemnele de foc din stânga ei și lovi cu toată puterea înspre omul ce stătea la nici un metru și jumătate în fața ei, întors spre focul din cămin, dar în clipa următoare o mână osoasă dar vânjoasă, pară lovitura scurt, apoi palma se închise apucând lemnul și degetele cu gheare îl smulseră instantaneu din mâna femeii ce nu apucă să schițeze nici un gest.

— Mulțumesc, chiar mai trebuia un lemn pe foc, auzi vocea aceea caldă, dar atât de neomenească.

Un răcnet de groază ieși din pieptul femeii ce se lipi de peretele din spatele ei, apoi urmă o criză scurtă de isterie ce fu întreruptă brutal de un strigăt sau mai degrabă un răget animalic al domnului Florian.

— Stop!

Și, imediat, femeia se calmă, rămânând lipită de perete.

— Așa, acum e mult mai bine, stimată doamnă, începu să vorbească blând prințul transilvan, ținându-și mâinile cu gheare deasupra focului.

— Să nu vă atingeți de mine! Sunt...

— Știu cine sunteți! o opri ferm și totuși blând Florian, zâmbind. Se pare că dumneavoastră sunteți cea care nu știe cine suntem noi.

Văzând fața împietrită de groază a femeii, spuse curtenitor:

— Îmi pare rău că ne cunoaștem în astfel de împrejurări. Dar ce să-i faci? Cu oricine ne cunoaște, cam așa se întâmplă.

— Ha, ha, ha, ha! râse cu poftă Vlad, distrat. Dați-mi voie să fac prezentările: eu, pentru că deși credeți că mă cunoașteți, da fapt habar n-aveți cine sunt, deci eu sunt Vlad de Transilvania, iar dânsul este Florian de Transilvania, prințul moștenitor al coroanei...

Văzând fața împietrită a femeii, zâmbi:

— E o poveste mai lungă, dar v-am spus-o. E vorba despre coroana regatului vechi al Transilvaniei, știți dumneavoastră, Lumea Veche...

— Aha... reuși să scoată primul cuvânt asistentă, în continuare lipită de perete.

— Iar dumneavoastră?

— ... Eu?!

— Da, dumneavoastră...

— Ana!

— Deci, doamnă Ana, dacă tot ne-am cunoscut, ce-ar fi să vă relaxați un pic?

— Cum?!

— Vă puteți da jos de pe perete, zâmbi tainic prințul și imediat Vlad izbucni într-un râs sănătos.

— Așa am pățit și eu, doamnă! Până m-am obișnuit cu locul, cu prințul...

— Aha! exclamă femeia "desprinzându-se" de perete.

— Odată ce ne vom fi cunoscut mai bine, veți vedea că nu suntem chiar atât de groaznici.

— Doar suntem suveranii acestui regat, zâmbi Vlad și în clipa următoare amândoi izbucniră în râs.

— Da, asta-i bună... zâmbi jumătate îngrozită, jumătate nedumerită Ana.

— Din câte înțeleg, Vlad v-a promis că vă va face cunoștință cu mine, lucru ce s-a și întâmplat, apoi că v-a povestit trei părți din istoria regatului vechi...

— Stop, stop! aproape strigară Ana și Vlad. Adică mai sunt și alte părți?

— Chiar, și cum a-nceput totul, domnule Florian? Întrebă curios copilul. Că partea asta-mi lipsește total, și dacă tot e să începem de undeva, de ce să nu începem cu... începutul, ca de exemplu?

— Da, bine spus...

— Bănuiesc că există și o carte? insistă copilul.

— Bănuiești bine, dragul meu, zâmbi tainic domnul Florian.

— Păi, atunci s-o vedem și noi!

— Ați prins viață, doamnă Ana! spuse jovial prințul. Da, desigur, pot să v-o dau s-o citiți, dar aici. Cartea nu pleacă nicăieri...

— Am vrut să spun, să ne-o citiți!

— Da, da... încuviință prințul, anticipând situația. Vlad, poți să-mi dai prima carte de pe raftul de sus?

Copilul se ridică cât putu, dar nu ajunsese la ea.

— De-aia n-am văzut-o de prima dată...

Zâmbind, prințul se ridică și întinse mâna osoasă și trase ușor cu ghearele cartea de pe raft, apoi suflă praful de pe copertă, lăsând să se vadă titlul "Geneza transilvană – Cartea vrăjitorului".

— Așa, și-acum înainte de a începe, aș vrea o mică favoare de la dumneavoastră, doamnă Ana. Sper că nu veți spune nimănui realitatea despre noi doi...

— Categorie! spuse pe nerăsuflăte femeia, absorbită total de emoția așteptării.

"Ia uite, mă, că nici nu mai bagă în seamă faptul că stă față-n față cu doi oameni pe jumătate fiare!" zbură gândul din capul copilului.

"Incredibil, nu-i așa?!" auzi clar gândul venind dinspre prinț, ce zâmbi într-un fel pe care doar ei doi îl cunoșteau pe lumea asta, și-apoi, cu o voce caldă, prințul duse totul înapoi în vechime, în vremurile de mult apuse ale regatului transilvan, acolo unde nimic nu mai era sigur, decât faptul că nimic nu era sigur...

"La-nceput totul era haos pe pământul ce urma să fie legendarul ținut transilvan ce mai apoi avea să devină regatul de vis al poporului transilvan, neam mândru și pașnic de oameni cu sânge de fiară. Totul era fărâmițat, orașele erau cetăți bine apărate, cu conducători înțelepți și iubitori de pace, dar care conducători tocmai de pace n-aveau parte, lucrul cel mai prețuit alături de sănătate și fericire. Și oricât ar fi urât războiul, acesta era un lucru aproape firesc pentru ei, întrucât popoarele barbare din nord nu pierdeau nici o ocazie de a jefui pământul și chiar și cetățile când reușeau, astfel încât oamenii nu puteau strânge mare lucru, iar sărăcia era adesea întâlnită, ca și foametea și moartea în război. Însă, după mai multe secole, unul dintre conducătorii cetăților, socoti că venise vremea ca toți mai marii acestui ținut atât de încercat să se adune la sfat și să-și aleagă un rege, un rege care să-i călăuzească prin grelele încercări care veneau neconținut peste ei...

— Măriți conducători, iată-ne strânși în sfârșit! tună vocea puternică a celui ce gândise toată treaba.

Toți cei aproape 50 de nobili salutară în cor, plini de speranță, simțind un lucru mareț ce se apropia cu pași repezi și siguri.

— Vă mulțumesc prea mult tuturor că ați venit și vă sunt recunoscător. Fără să mai pierdem timpul, iată de ce v-am chemat astăzi, aici: știu că fiecare dintre voi este un brav conducător al pământurilor sale și al oamenilor săi, dar este oare de ajuns când, iată, popoarele barbare din nord au aflat de bogăția acestor ținuturi? Cât să mai răbdăm să fim atacați, jefuiți, omorâți? Adevărat vă spun că acum când triburile varane din tundra polară s-au unit și au devenit atât de puternice și noi trebuie să facem același lucru!

Un murmur se auzi în imensa sală a castelului, apoi oamenii începură să vocifereze.

— Oameni buni, ascultați-mă până la capăt! Vă spun că n-avem altă ieșire! Atâta timp cât am fost atacați haotic, când de triburile siberiene, când de varani, am reușit de cele mai multe ori să-i înfrângem, dar acum, iată, au devenit o forță mult prea mare pentru fiecare dintre noi. Dar! Dacă ne unim toți, până la ultimul, vom putea ridica o adevărată armată, să-i instruim cum să lupte cu armele, să-i instruim cum să supraviețuiască pe pământuri străine, să știe când să atace și când nu...

— Atunci, tu, Vlad ai fi cel mai în măsură să ne arăți din secretele tale de luptător, doar e legendară viclenia clanului tău, niciodată nu acceptați lupta deschisă, bărbătească și totuși sunteți cei mai buni, ai voștri mor cel mai rar, ai voștri pierd de cele mai puține ori! Bine zic, au ba?

— Mă simt onorat, nobile Artan, că tu, care ești primul în calea hoardelor barbare, îmi recunoști meritele în luptă.

— N-am uitat și nici n-am să uit vreodată ajutorul pe care mi l-ai trimis, nobile Vlad, acum doi ani, când au început varanii să atace organizat. Am spus-o și-o mai spun: fără tine se prea poate că astăzi Cetatea Băii Mari n-ar mai fi fost, iar noi, locuitorii ei am fi fost în lumea spiritelor. De-atunci și până astăzi luptăm după aceleași tactici: nu stăm niciodată în calea dușmanului, ci încercăm să-l atragem în locurile noastre dinainte pregătite.

— Deci e adevărat că v-ați făcut locuri mai la nord de Cetatea Băii, interveni un alt nobil.

— Da, așa e, nobilul Vlad m-a învățat așa. Mai bine să lupti în fața pământurilor tale decât să-i înfrunți după ce-au jefuit totul în calea lor. Oricum trebuie să-i înfrunți cândva, doar n-o să lași totul în mâinile lor și să rămâi fără case, pământuri, animale. De aceea noi îi așteptăm întotdeauna la marginea de nord a hotarelor noastre, sus, în Ținuturile Înalte. Așa am făcut o mică armată care stă tot timpul acolo și păzește. Noi doar le trimitem hrană, haine, arme, tot ce au nevoie, în schimb ei se instruiesc toată ziua, altceva n-au de făcut, iar arta luptei o învață de la oamenii nobilului Vlad, iar noi îi ținem cu de toate...

— Dacă așa de bine merge treaba, aș vrea să mă tocmesc și eu cu tine, nobile Vlad, spuse un alt conducător, mirat peste măsură. Doar se știe că și Cetatea Satului Mare e atacată des...

— Dar nici pe departe atât de des cât vecinii voștri din Cetatea Băii Mari, bine zic?

— Da! Așa e, și mă mir tare de asta!

— E simplu: au văzut că sunteți mai puternici decât ei și astfel vă ocolesc pe cât se poate, doar în anii în care ei nu au recolte bogate sau chiar au secetă, vă atacă pe voi fiindcă nu au încotro, mai ales cu iarna polară ce bate la ușa lor.

— Da, așa e!

— Ei, vedeți? E simplu: de ce să moară 1.000 când pot să moară doar 600-700? Totul contează, să nu uităm că iscoadele mele...

— „Nevăzuții,...” preciză plin de respect nobilul.

— Exact, Nevăzuții sau Umbrele, oameni instruiți să umble în așa fel încât lumea să-i vadă cât mai puțin, ei, acești luptători mi-au spus că de multe ori după ce barbarii reușeau să jefuiască ceva, erau așteptați de triburile rivale și jefuiți la rândul lor. De ce întotdeauna pe drum? De ce nu-i atacau când ajungeau acasă?

— Păi cu triburile varane ar fi foarte greu să-i ataci la ei acasă, sub pământ...

— Asta-i una! îi răspunse nobilul Vlad. Dar au fost prilejuri în care siberienii au fost atacați pentru a fi jefuiți. De ce nu acasă la ei, doar și ei locuiesc în sate?! Simplu: pentru că odată ajunși în sate ar fi apărați de ziduri și de luptătorii rămași să păzească satul la care mai punem și armata care a jefuit, nu? Și-atunci, vă întreb: nu-i mai înțelept să îi ataci pe pământ străin, când sunt doar ei, slăbiți după lupta din care tocmai au scăpat?

— Așa e, așa e! se auziră voci aprobatoare.

— Eu voi fi bucuros întotdeauna să vă ajut cu tot ce pot: oameni, hrană, arme, comandanți de oști care să vă însoțească pe voi. Tot ce vă cer este să îi țineți în cinste pe acești bravi oameni, atât de valoroși. Dar... Adevărat vă spun eu că mai înțelept ar fi să ne unim, să facem o armată mare, bine organizată, instruită în cel mai viclean mod cu putință. Să trimitem grupuri de iscoade în fața inamicului, să aflăm devreme ce vor, și aici mă gândesc să trimitem oameni până aproape de pământurile lor. Orice pregătire de război se vede și îți ia cel puțin o săptămână, timp în care iscoadele ar putea veni să ne anunțe, iar noi vom putea astfel să ne pregătim și să mutăm femeile, bătrânii și copiii mai spre mijlocul țării, astfel încât să nu mai cadă în mâinile barbarilor și astfel să nu mai aibă pe ce să schimbe grânele, armele, hainele noastre. Ba mai mult, am putea să îi lovim la ei acasă, să le incendiem hambarele, casele, să îi omorâm ori de câte ori am avea ocazia...

— Nobile Vlad, îl întrerupse un alt conducător, tu spui bine ce spui, și negreșit că totul este perfect, dar asta numai la popoarele siberiene...

— Aici ai vorbit aurit, nobile! strigă înflăcărat Vlad. Tocmai de asta v-am chemat pe toți. Cum să luptăm împotriva triburilor varane? Nu îi putem lovi la ei acasă, pentru că locuiesc sub pământ, este aproape cu neputință să intri fără să te simtă și odată ce te simt la ei acasă, sub pământ, cum mai

fugi, din moment ce îți închid ieșirile care sunt doar câteva, și mai ales pentru faptul că nimeni până acum nu a reușit să le găsească peșterile, deci nici măcar nu știm unde să îi lovim! De asemenea, sunt mult mai periculoși pentru că simt de la depărtare mirosul de om și se mișcă mult, mult mai repede pe caii-dragoni, iar de dragonii zburători ce să mai zic? Pot ajunge cu ei în nici două zile până în inima pământurilor noastre. Iar acum, când regele lor i-a adunat pe toți la un loc, formând un neam, au devenit incredibil de puternici. Până acum aveau 20-30 de dragoni fiecare trib. Acum au și 100, iar cai de patru ori atât.

— La ce te-ai gândit, nobile Vlad?

— Să facem ca ei, oameni buni! Să facem ca ei! strigă extaziat Vlad desfăcându-și brațele larg.

Din nou, oamenii începură să vocifereze, dar Vlad era de neclintit în hotărârea lui.

— Nu avem de ales! Ori facem asta, ori murim toți pe rând, încet, dar sigur! Și trebuie să o facem acum, când suntem încă toți și avem putere, că altfel s-ar putea să fie prea târziu dacă o facem după ce vor fi fost căzute câteva cetăți. Vom fi prea puțini atunci! Nu vedeți binele în toată treaba asta?! Chiar nu vedeți?! Mai mulți înseamnă mai puternici: una e să ai armată de 2.000 de oameni și alta e să ai 10.000. Mult mai ieftin ne-ar costa.

— Atunci de ce să nu tocmim oșteni străini?

— Mercenari?! Nici vorbă, nobile Artan. Într-adevăr așa ar fi mai bine, să moară străinii pentru noi, dar ar face ei asta? La o adică, toți ar fugi și ne-ar lăsa de izbeliște, când am avea cea mai mare nevoie de ei. Ne trebuie neapărat oameni de-ai noștri, care să știe că dacă dau înapoi, vor muri familiile lor, le vor fi pustiite pământurile lor. Asta le-ar da curaj și putere mult mai mare, doar știți bine!

— Dreptate ai, nobile Vlad! se auziră câteva glasuri hotărâte.

— Și pe deasupra, o armată de mercenari costă; nu doar îmbrăcămintea, armele și hrana, ci și leafa, iar leafa de oștean este mult, mult prea mare.

— Așa e, așa e!

— Așa că eu zic să facem așa: fiecare cetate să aibă două armate. Una a cetății și alta a regatului ce va fi, Regatul Transilvaniei. Cea a cetății să rămână întotdeauna acasă să apere zidurile cetății, iar cealaltă să fie trimisă oriunde ar trebui, să apere hotarele regatului...

— Nobile Vlad, și cu noi cum rămâne?

— Va fi un regat și un rege pe care îl vom alege acum, aici, dintre noi. Un om înțelept, care să știe să ia hotărârile bune. Dar! Totodată va fi un consiliu de război format din toți conducătorii cetăților, consiliu care va lua hotărârile pe timp de război și pace. Apoi, la urmă, dacă regele va considera că sunt mai multe căi prin care se poate rezolva o problemă, să aleagă el. Dacă va fi doar una, să hotărască nobilii.

— Foarte bine! strigă înflăcărat unul dintre nobili.

— Să facem un bir pentru oaste, continuă Vlad, iar din acești bani să hrănim, să îmbrăcăm, să înarmăm oștenii, să construim forturi, ziduri la hotarul de nord al regatului. Iar dacă aurul din munții Apuseni va ajunge, nu va mai fi nici un bir, ce ziceți?

— Sigur că da!

— Să facem grânare pe care să le ținem în caz de secetă și să trimitem grânele acolo unde e trebuință de ele, unde e secetă, unde oamenii au fost jefuiți de barbari.

— Da, da!

Și după o vreme, în care oamenii discută aprins despre noua situație, Vlad strigă:

— Și-acum, să ne alegem regele!

O liniște adâncă se lăsa peste toți și în timp ce fiecare se uită în stânga și în dreapta sa, Vlad spuse:

— Avem nevoie de un om înțelept, și cine ar fi mai potrivit decât...

— Tu! strigă unul dintre nobili, ridicându-se.

— Îți mulțumesc, dar după tradiția transilvană, cine ar fi mai potrivit decât cel mai bătrân dintre noi? Nimeni, zic.

După câteva clipe de uimire, oamenii se întoarseră spre cel mai în vârstă dintre ei, conducătorul Cetății Sibiului.

— Vă mulțumesc tuturor din inimă, și mă simt onorat, spuse acesta mângâindu-și barba albă, dar rege trebuie să ne fie un om care în afară de înțelepciune mai trebuie să aibă și harul vorbirii, un om care să știe cum să vorbească în așa fel încât să aducă oamenii laolaltă, iar asta nu-i ușor. De asemenea, trebuie să fie un bun conducător de oști, să știe cum să-i organizeze, să fie un om care să se gândească la binele tuturor înaintea binelui său și a clanului său, un om care să înflăcăreze oamenii, să fie iubit de popor. Să fie bun cu ai lui și neiertător cu dușmanii. Acum, vă-ntreb, așadar, cine să ne fie rege?

Toți, fără nici o deosebire, se ridicară în picioare și-și scoaseră săbiile, punându-le în fața lor pe masă, apoi cu privirile ațintite spre Vlad începură să-i aclame extaziați numele. Astfel se năștea un nou regat, cel transilvan, cu un nou rege, primul din dinastia Vlădeștilor, om pe de-a-ntregul, fără urmă de sânge de fiară, încă...

În tot acest timp, Creatorul Lumii veghea asupra acestor ținuturi atât de blânde, dar și de sălbatice în același timp, și tare îi plăcu de Vlad.

— Vezi, fata mea, de-asta e mai bine pentru tine să rămâi aici în Lumea Nevăzută. Gândește ce s-ar putea întâmpla dacă ai trece în Lumea Oamenilor: războaie, omoruri, jafuri...

— Da, tată, așa e, dar lumea lor e cea adevărată. Și dacă tot nu se poate ce cer eu, măcar atunci să mă lași să bântui pe cealaltă lume, fără a putea fi atinsă de muritori...

— Ilka, suspină Creatorul îngândurat. De ce vrei tu atât de mult să trăiești printre ei?

— Sunt atâtea de aflat, tată...

— Cum ar fi foametea, bolile, jafurile, crimele! se auzi o voce din spatele lor.

— Taci, îți spun! strigă înfuriată fata, întorcându-se spre băiatul ce apăruse parcă de nicăieri în spatele lor.

— Fiul meu, interveni dojenitor Creatorul, de ce trebuie întotdeauna să o superi pe sora ta?

— Pentru că sunt mai bun decât ea în toate? îi răspunse ironic tot cu o întrebare băiatul și răutatea se simți clar în vocea sa.

— Nu-mi place cum vorbești, băiete! Ai grijă...

— Da, da, desigur, tată, îi răspunse acesta. Dar de ce te deranjează într-atâta asta? Doar tu ai creat lumea, e lucrarea ta, și după cum se vede, nimic nu merge așa cum ai vrea tu!

În loc să se înfurie, Creatorul întrebă cu tâlc:

— Dar dacă tu ești atât de deștept, dacă ți-aș lăsa-o ție ai putea să o îndrepti?

— După chipul și asemănarea mea? Da, desigur, ar fi o nimica toată pentru inteligența mea...

— Malefică?

— Ooo! Ți-ai scos colții, surioară? întrebă zgândărit. Oricum, nu e atât de plictisitoare lumea pe care mi-o imaginez, pe când a ta...

— Vrăjitoria neagră o să-ți aducă sfârșitul odată, ai să vezi!

— Ha, ha, ha, ha! râse cu poftă băiatul. Dar cine să mă oprească? Tu?

— Da, chiar eu, ființă diabolică ce ești! scrâșni din dinți Ilka.

— Pot să pun rămășag cu tine oricând! aruncă mânușa fiul Stăpânului Lumilor.

— Hm! Asta chiar ar fi interesant de văzut, ar fi o bună lecție pentru amândoi! Apoi, când situația ar deveni atât de neagră încât ar fi de-a dreptul imposibilă, m-aș băga eu între voi.

— Pot să câștig oricând! Chiar și împotriva ta, tată, doar știi bine! spuse verde de ciudă băiatul. Doar dă-mi darul de a mă putea vedea oamenii, să pot să umblu printre ei, să fiu ca ei, dar cu puterile mele de nemuritor...

— Bine! tună Creatorul plin de mânie. Așa să fie! Ai un an pământean numai pentru tine, la fel și sora ta, iar cel ce va pierde va da ascultare celui alt pe viitor și astfel am terminat și cu certurile!

— Dar cine a spus că mă voi întoarce în Lumea Nevăzută vreodată?! șopti malefic băiatul doar pentru sine și în clipa următoare se trezi în Lumea Oamenilor pe un munte, sau mai bine zis pe vârful unui munte. Bine, am să botez primul loc în care am venit pe-această lume. Cred că am să-i spun de-acum Vârful Dracului. Da, îmi place! Iar pădurea de jos am s-o numesc Pădurea Blestemată și mlaștina aceea Mlaștina Pierzaniei. Iar acum să vedem ce fel de mocirlă are, doar materialul din care e făcut omul contează... Am zis omul?! Am greșit un pic, așa că îi voi face doar pe jumătate oameni!

— Moartea să mă ia dacă nu se adeverește profeția! exclamă uluit peste măsură vrăjitorul, căutând să nu-l scape din ochi pe băiatul care apăruse din nimic chiar sub ochii săi. Un vis devenit adevăr! Cartea e adevărată, cu tot ce scrie în ea: facerea lumii, a regatului transilvan, domnia luminii, apoi cea a întunericului...

Fața bătrână i se schimonosi de durere amestecată cu ură când își aminti partea care nu-i convenea.

— Apoi... Dar, cine știe, poate că vom reuși să schimbăm și soarta asta, altfel lupta nu ar mai avea nici un rost! Și dacă fără luptă nimic nu are rost, la ce bun să trăiești în pace, fericit, aproape adormit? Viață-i asta? Nu, nu... O viață ai, atunci trăiește-o la maxim, fă toate nebuniile ce-ți trec prin cap, indiferent cât ar fi de rele. Mânuieste puterea, arma cea mai frumoasă a unui om adevărat, a unui războinic neîndurător... Ce folos de inteligență, dacă nu o folosești viclean, să-ți demonstrezi ție însuși că ești mai bun decât cei buni...

Apoi, încet, porni în jos, urmărindu-l de la distanță pe băiatul ce se dovedise a fi din Lumea Nevăzută, lumea nemuritorilor, o lume ce exista în același timp și pe-același loc cu lumea pământenilor, dar care lume nu se întâlnea, totuși, niciodată cu cealaltă, decât atunci când zeii vroiau să se întâmple așa...

Băiatul Creatorului Lumilor simți o prezență clară, atât de puternică, în spatele său, și își încordă toate simțurile la maxim, încercând să ghicească de unde cunoștea acea senzație atât de dragă lui.

— Muritor de rând nu e, asta e sigur, șopti lovit de extaz, arzând de nerăbdare să pună mâna pe acea creatură ce-i stârnise toate simțurile cum nimeni și nimic pământean nu mai reușise până atunci. Ilka nu e, doar îi cunosc energia, iar tata nici pe-atât. Deci nu ești nici nemuritor! Atunci, ce ești tu, creatură ce umbli între lumi?! Trebuie să te cunosc, dar cum? Dacă mă întorc poate fugi, dacă-ți vorbesc poate o să ți se facă frică! Așadar, există o singură cale...

Vrăjitorul se opri dezorientat: unde era nemuritorul?! Doar fusese chiar în fața sa acum câteva clipe...

— La naiba! șuieră admirativ. Iar a trecut în Lumea Nevăzută, așa că sunt ca și prins, doar mai mult ca sigur că o să între înapoi în lumea asta drept în...

— Fața ta?! îi luă cuvintele din gură nemuritorul ce apăruse exact în fața sa, înfigându-i o mână puternică în gât, ridicându-l de pe pământ o palmă bună. Cine ești tu, sau mai bine zis, ce ești tu?!

Apoi, simți clar și foarte puternic gândurile vrăjitorului intrând în el și poruncindu-i să-l lase, dar voința sa de nemuritor nu cedă, deși pentru câteva clipe se îndoi de propriile puteri, într-atât de puternic era bătrânul.

“Nu, bătrâne, nu merge așa, oricine-ai fi, căci eu sunt nemuritor...”, gândi și imediat vrăjitorul îi răspunse la fel prin gând: ”Ai nevoie de mine pentru ceea ce vrei să faci, așa că eu îți sunt singurul prieten, eu, de patru ori același!”

Și, după câteva clipe de cumpănă, îl lăsă încet pe pământ și îi spuse:

— De unde știi cine sunt eu?

— Eu știu aproape tot, stăpânul meu, și mai ales știu ce pot să te fac: un adevărat prinț al întunericului.

— Cine ești tu?

— Pot fi oricare dintre Avor, Ivor, Evor, Uvor, cel mai puternic vrăjitor de pe suprafața țărmului transilvan, cel ce te va transforma în cel mai negru lucru de pe suprafața aceluiași țărm, visul tău dintotdeauna...

— De unde știi tu ce îmi doresc eu cel mai mult?! Întrebă uimit peste măsură băiatul.

— Uiți că sunt vrăjitor, stăpânul meu, iar vrăjitoria albă nu mă atrage deloc. În schimb, cu cea neagră pot să chem toată lumea întunecată, spirite, forțe malefice, demoni sau... pe tine, mărite prinț! Doar ai încercat de-atâtea ori să înțelegi ce erau acele voci ce se auzeau în noapte, voci pe care nu le înțelegeai și, mai ales, nu știai ale cui erau. Dar de-acum îți voi arăta toată splendoarea și măreția Lumii Întunecate, ba chiar noi doi vom călători mult pe Țărmul Întunericului și de-acolo îți vei lua puterea, acolo te vei întoarce mereu să te reîncarci cu forță neagră, iar într-un sfârșit ai să cunoști această lume la fel de bine ca și lumea în care ne aflăm acum, apoi ai să devii sclavul ei, dar o să-ți placă, te asigur de asta. Puterile tale vor crește însutit, iar înfățișarea ta se va schimba, și din tânărul de o frumusețe scârboasă ce ești acum, vei deveni un superb demon de o urâtenie minunată, înfricoșătoare...

— Sună mult prea frumos ca să fie adevărat, bătrâne! spuse neîncrezător băiatul, deși n-ar fi nimic altceva mai frumos pentru mine. E tot ce îmi doresc...

— Vezi, îndoiala din sufletul omului, ce sentiment puternic și extraordinar! exclamă vrăjitorul extaziat. Iată prima lecție pe care te voi învăța: armele întunericului sunt de două feluri, stăpâne, e fapta și e vorba, dar dacă știi cum să le mânuiești, amândouă sunt la fel de puternice, devastatoare. De ce să omori pe cineva când îl poți distruge, înnebunindu-l, de exemplu? De spaimă, din cauza gândurilor care îl pot îmbolnăvi atât de mult încât să rămână prins în lumea nebuniei pe veci! Apoi mai sunt frica, teroarea, ohohooo!

— Poți tu să mă înveți toate astea, bătrâne?! Întrebă de-a dreptul subjugat tânărul.

— Sunt atâtea vrăji, stăpânul meu, atâtea vrăji negre care îți pot da tot ce-ți dorești! Dar vrei, oare, cu adevărat toate astea?! Nu e doar o toană de băiețandru răsfățat, chiar și dacă e fiul Creatorului

Lumii?! Doar, sufletul îți va aparține întunericului, iar frumusețea ta pe veci va fi dusă, mă-nțelegi? Întunericul va fi pentru totdeauna stăpânul tău!

Fiul Creatorului Lumii se aplecă deasupra bătrânului vrăjitor și încet, dar răspicat, îi spuse cu o voce care îl sperie până și pe el:

— Nu, bătrâne, greșești, eu, Irxis, voi fi stăpânul întunericului!

— Du-te acum, fata mea, fără zăbavă, căci fratele tău are nevoie de ajutorul luminii. Și dacă vei vedea că lucrurile o iau pe calea greșită, tu să fii acolo să oprești răul. Îmi pun toată nădejdea în puterea lui de a înțelege că nu răul e calea cea bună, iar întunericul aduce doar suferință și distrugere, dar dacă nu va fi să fie, atunci fă ceea ce trebuie să faci: oprește-l cu orice preț, doar viața nu i-o lua...

— Și cum altcumva, tată?

— Întotdeauna la sfârșit pentru bine, bine primești, iar pentru rău doar rău. Orice lucru se va întoarce la tine până la urmă, așa că fiecare promisiune făcută răului îl va costa, orice legământ va fi pecetluit cu sânge, dar va avea un preț.

— Cu alte cuvinte tu îmi spui că orice lucru are pe lângă partea puternică și una slabă...

— Da, asta îți spun, iar tu trebuie să o găsești și s-o nimicești, indiferent cum, chiar și prin rău, atâta timp cât tot răul va avea de suferit. Fă alianțe cu pământeni, dar nu cu forțele întunericului, ci doar cu cele ale fratelui meu, Ghord, Stăpânul Tenebrelor, iar el te va ajuta cu mare drag, doar știi că ești favorita lui, și mai ales, îndreaptă-te către regele noului întemeiat Regat al Transilvaniei, căci după cum văd, e un vajnic apărător al luminii, probabil singurul tău aliat. Și dacă se va ajunge până acolo, întemnițați-l chiar pe locul unde a pus piciorul prima dată în Lumea Oamenilor. Aruncă-l în pământ adânc și blestemă locul pentru forțele întunericului, să nu poată să mai ajungă la el, căci despre oameni, n-or să ajungă probabil niciodată acolo, doar locurile sunt atât de sălbatice și nefolositoare pentru a face case sau cetăți, doar e în inima muntelui. Și cine știe, poate că până la urmă nu va fi nevoie de toate astea, iar eu voi primi înapoi singurul meu fiu, iar la capătul celor 1.000 de ani de domnie, voi avea cui să las Coroana Lumilor pentru o altă 1.000 de ani...

— Regele meu, comandantul Umbrelor e aici și cere să te vadă neîntârziat.

— Ooh! se auziră vocile mesenilor dintr-o parte în alta a palatului de ceremonii.

Nimeni, niciodată, în afară de comandantul celor mai valoroși oameni ai regatului, Nevăzuții, n-ar fi îndrăznit să deranjeze nobilimea și mai ales regele în astfel de moment cum era cel de-acum, când se semna înființarea noului regat, ce n-avea mai mult de-o lună.

Și, după câteva clipe de tăcere, regele spuse blând dar îngrijorat:

— Să intre, doar știe că poate să vină la mine oricând și oricum. Siguranța regatului înainte de toate și, după cum văd eu, omul n-a venit să petreacă cu noi: răul se apropie, oameni buni, să vedem doar sub ce formă...